

NACRX0010913
prvotní identifikátor

Dne: 30.12.2014 Naše značka: NA- 2855-6/12-2014 Vyřizuje/tel.: Koucký / 974 847 317

Vaše značka:

ZPRÁVA ZE ZAHRANIČNÍ PRACOVNÍ CESTY

MÍSTO:

Londýn, Velká Británie

ÚČEL CESTY:

Cesta byla uskutečněna v rámci výzkumného projektu Národního archivu a Státního oblastního archivu v Praze „Zajištění ochrany archivních dokumentů důležitých pro potřeby státu“ (VG20112014054). Jejím cílem bylo získat poznatky o činnosti dvou britských paměťových institucí v oblasti digitalizace archivních fondů.

ÚČASTNÍCI CESTY:

PhDr. Karel Koucký, BcA. Jiří Škabrada, Mgr. Jiří Vichta

ZPRÁVU PODÁVÁ:

PhDr. Karel Koucký

NAVŠTÍVENÉ INSTITUCE:

Archiv města Westminster (City of Westminster Archives Centre), Národní archiv (The National Archives)

TRVÁNÍ CESTY:

29. 7. – 31. 7. 2014

DATUM VYHOTOVENÍ:

29. 12. 2014

SCHVALUJE: PhDr. Eva Drašarová, CSc., ředitelka Národního archivu

podepsáno elektronicky

TEXT ZPRÁVY ZE ZAHRANIČNÍ PRACOVNÍ CESTY

ČÁST VŠEOBECNÁ:

Zahraníční pracovní cesta byla uskutečněna v rámci projektu „Zajištění ochrany archivních dokumentů důležitých pro potřeby státu“ (VG20112014054) a finančně pokryta Národním archivem z rozpočtu tohoto projektu. Cestu jsme zahájili v úterý 29. července 2014 v 7:00 hod. odletem z letiště Václava Havla v Praze-Ruzyni. Na letišti Heathrow v Londýně jsme přistáli v 8:05 hod. místního času (9:05 hod. středoevropského času). Odtud jsme se městskou hromadnou dopravou přesunuli do hotelu Oxford Earl's Court v městském obvodu Kensington and Chelsea, kde jsme byli ubytováni.

Následující den, 30. července, jsme nejprve v dopoledních hodinách navštívili Archiv města Westminster v centrální části Londýna a v odpoledních hodinách Národní archiv, který leží v městském obvodu Richmond v jihozápadní části města. K cestování jsme rovněž užívali městskou hromadnou dopravu.

Londýn jsme opustili 31. července v 19:20 hod. místního času a zahraniční pracovní cestu ukončili přiletem na ruzyňské letiště ve 22:15 hod. středoevropského času. Oba lety jsme absolvovali se společností British Airways.

ČÁST ODBORNÁ:

Při výběru navštívených institucí jsme přihlíželi k záměru porovnat dva různé typy archivů. Na jedné straně Národní archiv jako jednu z nejvýznamnějších paměťových institucí Velké Británie, která disponuje prvotřídním zázemím a má kromě jiného úlohu tvůrce standardů, metod a postupů, které by měly být v rámci britského archivnictví široce uplatňovány. Na druhé straně Archiv města Westminster jako příklad lokálního archivu, existujícího v mnohem skromnějších podmínkách a disponujícího omezenými technickými i personálními kapacitami. Naskytl se tak jedinečná příležitost seznámit se s britskou archivní praxí ve dvou diametrálně odlišných prostředích.

Z praktických důvodů v cestovní zprávě nejprve poreferujeme o poznacích z britského Národního archivu a až poté o poznacích z Archivu města Westminster, ačkoliv to neodpovídá chronologickému pořadí obou návštěv.

Vývoj britského archivnictví

Vzhledem k jeho určité specifčnosti je třeba na úvod stručně nastínit vývoj britského archivnictví, které má poněkud kratší tradici než archivnictví středoevropské.¹ Jedním z jeho hlavních znaků je neexistence ústředního orgánu, který by celou archivní síť řídil. Ve Velké Británii dlouho přetrvával praktický pohled na archiválie a až v průběhu 20. století přibyl i aspekt historický. Prvním britským archivem byl *Public Record Office* v Londýně, založený roku 1838, který měl za úkol pouze shromažďovat písemnosti ústředních úřadů. Vedle toho byly v té době zakládány umělé archivní sbírky v knihovnách a muzeích, a to z iniciativy historických spolků, jejichž členové si uvědomovali historický význam starých písemností.

Až od konce 19. století vznikají také další archivy – hrabské a městské (jako první Londýn). Hrabské archivy plní ve Velké Británii funkci oblastních archivů (*County Record Office*), ovšem jedná se o instituce autonomních úřadů, tedy nikoliv instituce státní. V čele hrabských archivů stojí hrabští úředníci, podřízeni pouze hrabskému úřadu a neexistuje zde žádná jednotící archivní linie. Tyto archivy shromažďují typologicky velmi pestré dokumenty daného hrabství. Patří mezi ně i tzv. *parish records*, což jsou písemnosti farních úřadů jako orgánů komunální správy (v 70. letech 19. století došlo k sjednocení církevní a státní správy na nejnižším stupni). Mezi světovými válkami, ale ve větší míře až po druhé světové válce, začaly vznikat také církevní archivy (farní, kapitulní, diecézní) a opomenout nelze ani archivy soukromé. Všechny tyto typy archivů jsou souhrnně označovány jako *Local Record Offices*.

Větší rozvoj britského archivnictví nastává až po druhé světové válce. Legislativně bylo upraveno zákony z roku 1958 a 1967 (*Public Record Act*). Zatímco do roku 1958 měl vrchní dohled nad *Public Record Office* tzv. *Master of Rolls*, po tomto roce tuto pravomoc převzal *Lord Chancellor* (Lord kancléř). Z hlediska přístupnosti archiválií platilo nejprve pravidlo o padesátileté ochranné lhůtě a od roku 1967 pravidlo o třicetileté ochranné lhůtě, takže příslušné novodobé archiválie byly zpřístupňovány vždy 1. ledna následujícího roku po uplynutí lhůty (tzv. *New Year's Openings*). Podstatné změny z hlediska přístupnosti archiválií

¹ Česká odborná literatura o britském archivnictví není příliš bohatá. V 60. letech 20. století byly publikovány následující dva články ve Sborníku archivních prací: URBÁNKOVÁ, Libuše. *Archivnictví ve Velké Británii*. In Sborník archivních prací. Ročník XII., číslo 1. Praha 1962, s. 256-270. ČECHOVÁ, Gabriela. *Spisová služba v anglosaských zemích*. In Sborník archivních prací. Ročník XV., číslo 1. Praha 1965, s. 249-253. Problematikou archivních budov se později zabýval INDRA, Bořivoj. *Výstavba archivních budov v Británii*. Archivní časopis 46, č. 2, Praha 1996, s. 74-82. Nejkomplexněji postihuje vývoj britského archivnictví MAREŠOVÁ, Žaneta: *Archivnictví v Anglii: The Society of Archivists*. Bakalářská diplomová práce, Brno 2009, dostupné na http://is.muni.cz/th/109780/ff_b_b1/. Z této práce vychází také stručný přehled, který podává ŠTOURAČOVÁ, Jiřina. *Archivnictví*. Brno – Masarykova univerzita 2013, s. 167-169.

však na přelomu tisíciletí přinesl zákon o svobodném přístupu k informacím (*Freedom of Information Act*), který zavedl právo na získání informace ze všech dokumentů držených orgány veřejné moci, bez ohledu na dobu jejich vzniku. Toto právo může být omezeno pouze výjimkami v tomto zákoně.

Národní archiv

Národní archiv (*The National Archives*) jako exekutivní orgán Ministerstva spravedlnosti Spojeného Království vznikl roku 2003 sloučením dosavadního hlavního britského archivu *Public Record Office* s *Historical Manuscripts Commission*. V roce 2006 do něj byly inkorporovány také *The Office of Public Sector Information*, který má na starosti ochranu autorských práv Koruny (*Crown copyright*), a *Her Majesty's Stationery Office*, oficiální tiskárna a vydavatel všech parlamentních zákonů. Od roku 1977 sídlí Národní archiv v moderní budově na londýnském předměstí Kew. Z hlediska bezpečnosti se však nejedná o příliš vhodnou lokaci, a to jednak z důvodu bezprostřední blízkosti řeky Temže, jednak vzhledem k umístění v příletovém koridoru londýnského letiště Heathrow, které se nalézá nedaleko.

Kromě vysokého počtu vlastních zaměstnanců archiv výrazně těží z dobrovolnického programu (*Friends of The National Archives*), který má v současné době už více než tisíc členů, věnujících se především katalogizační činnosti. Důraz na kvalitní služby archivu se projevuje také v koncepci vysokokapacitní badatelny, jejíž součástí jsou i odborní konzultanti na různé oblasti badatelského zájmu.

Národním archivem nás nejprve provedl Ian Ireland, a poté jsme jednali s paní Dianou Newton, vedoucí oddělení *Digital Archiving Infrastructure* a s paní Alex Green, odpovědnou za uchovávání digitálních dokumentů (*Digital Preservation Services Manager*).

Naši návštěvě britského Národního archivu předcházela e-mailová korespondence s cílem získat vstupní přehled o aktuální situaci kolem vytváření zajišťovacích kopií archiválií ve vůdčí archivní instituci Spojeného království. Poskytnuté informace jsme shledali jako velice zajímavé. Mikrofilmování bylo prezentováno jako nejlepší způsob vytváření náhradních kopií archiválií pro přístup bez nutnosti permanentně poškozovat analogové originály, na který byl Národní archiv dříve zvyklý. Byla to také nejefektivnější cesta ukládání rozsáhlého množství informací na omezeném prostoru. Nástup digitálního věku s přidanou hodnotou online

přístupu k digitalizovaným/digitálním materiálům měl za následek odklon od mikrofilmování směrem k digitalizaci.

Národní archiv obecně nedigitalizuje archiválie s cílem získat záložní kopie, které by v případě nutnosti nahradily papírové originály. Digitalizuje se, buď aby se vytvořily digitální kopie určené k prodeji, anebo byly k dispozici digitální verze papírových dokumentů, které zůstávají jinak trvale v držení původců. Těmto digitálním verzím je následně přiznán právní status oficiální (nyní digitální) archiválie (legal public record).

Jak bylo uvedeno, Národní archiv se mikrofilmováním již nezabývá. Tato metoda zde byla rozvíjena zhruba od 60. let 20. století a přibližný konec byl vztažen k r. 2010. Hlavním důvodem, vedle zmíněné přitažlivosti a konkurenci digitalizace, byly prý přílišné náklady na provoz mikrografické linky. Během diskuze jsme se snažili zacílit na vlastní proces odklonu od mikrofilmování s důrazem na získání dokladů o soudobé diskuzi zainteresovaných odborných skupin o tomto problému. Bylo nám přislíbeno nasměrování na příslušné informační zdroje (např. odbornou literaturu). Do současné doby jsme z britské strany žádné další informace neobdrželi. Z diskuze samotné i mnoha vedlejších dílčích indicií soudíme, že se mohlo v jistém ohledu jednat o zásadní manažerské rozhodnutí vedení, které i bez případné diskuze a zevrubné analýzy stávajících možností mohlo určit směr dalšího vývoje.

Požadavky na vytváření digitálních kopií shrnul Národní archiv v r. 2013 v dokumentu „Digitalizace v Národním archivu“.² Na tomto místě je třeba poznamenat, že se jedná o poměrně střízlivý materiál kladoucí důraz výhradně na některé úzce vymezené segmenty digitalizace. Materiál je v první řadě doporučen vládním úřadům v péči Národního archivu, jež digitalizují vlastní dokumenty. Má pokrývat celý digitalizační proces od skenování až po odeslání obrázků do místa jejich následného uchování. Zabývá se jak skenováním dokumentů, jejichž digitální reprodukce se stanou archiváliemi určenými k trvalému uchování (digital record), tak digitalizací dokumentů, jež zůstanou jako archiválie ve své původní (listinné) podobě (výstupem jsou uživatelské kopie - digital surrogate). Velký prostor je v metodice věnován manipulaci s dokumentem během skenování (např. příprava dokumentu ke skenování, způsoby otáčení stránek, odstraňování kovových součástí, paginace, skenovací prostředí, používání ochranných prostředků, školení obsluhy apod.).

² Elektronická verze dostupná na webovém odkazu: <http://www.nationalarchives.gov.uk/documents/information-management/digitisation-at-the-national-archives.pdf>).

V Národním archivu se obecně skenuje s využitím svisle zavěšených kamer (digitálních fotoaparátů/knižních skenerů) a plochých skenerů (flatbed). Přítlačné sklo je možné používat pouze v případech, kdy nejsou ohroženy papírové předlohy. Ploché skenery a dokumentové skenery lze nasadit výhradně po konzultaci a povolení konzervátorů. Naskenované obrazy mají být dorovnávané tak, aby výsledný sklon nebyl větší než jeden stupeň. Požaduje se čitelnost srovnatelná s originální předlohou. Výstupem digitalizačního procesu musí být vždy digitální soubor zachycující jednu stránku dokumentu. Po naskenování musí následovat kompletní kontrola všech obrazů a případné nové skenování defektních reprodukcí.

Od března 2013 jsou všechny dokumenty digitalizované v Národním archivu anebo pro Národní archiv ukládány v datovém formátu JPEG2000 ve specifikaci 1 (part 1) s bezztrátovou kompresí. Ztrátová komprese je přípustná pouze u uživatelských kopií. Dokumenty se skenují ve 24-bitové barevné hloubce v barevném prostoru sRGB. Běžné dokumenty se digitalizují s rozlišením 300 ppi, fotografie s rozlišením 600 ppi a fotografické filmy s 2400 ppi. U mikrofilmů se použije rozlišení 300 ppi s ekvivalentní vazbou na velikost originálu. Pokud není velikost originálu známa, doporučuje se maximální rozlišení.

Metodika obsahuje podrobné údaje k nastavení technických parametrů cílového formátu JPEG2000 separátně pro digitální archiválie (digital record) i uživatelské deriváty (digital surrogate). Stejně tak podrobně jsou specifikovány požadavky na metadata. Jejich malý počet musí být již součástí hlavičky souboru (prohlášení o autorských právech, UUID identifikátor, URI odkaz na uložení souboru), ostatní metadata jsou uložena externě a referují o způsobu vytvoření reprodukce (pro digitální archiválie je vyžadováno 38 technických metadat o skenování a 8 metadat o technickém prostředí skenování). Tato technická metadata se využívají při správě a dlouhodobém uchovávání digitálních zdrojů. Příjmu digitálních reprodukcí s vyžadovanými metadaty je v Národním archivu věnována velká pozornost (viz níže), je zde definována celá řada testovacích procedur, které mají zajistit, že jsou přijímána data s kompletními doprovodnými informacemi. Stejně tak se provádí hloubková kontrola kvality nasnímaných obrazů. Vizualním způsobem se posuzuje až 12 parametrů obrazu vždy u vzorku 10 % reprodukcí z posuzované dávky. Pokud se objeví chyby u 1 % z těchto reprodukcí, je dávka kompletně vrácena k přeskenování. Validita datového formátu JPEG2000 je kontrolována za použití SW nástrojů Jasper Imginfo a OPF jpylyzer.

Britský Národní archiv se může pochlubit dlouholetými zkušenostmi na poli digitalizace a digitální archivace. Průběžně vyvíjí metody ukládání, uchovávání a zpřístupňování elektronických dokumentů z provenience vládních úřadů. Digitální archiv zahájil svou činnost

již v r. 2003. Ve spolupráci se spol. Tessella (dnes Preservica) byla zprovozněna technologická infrastruktura (jádem Safety Deposit Box), která umožnila Národnímu archivu zvládnout přísun digital born i digitalizovaných dokumentů. Aktuálně digitální archiv spravuje cca 6 PB dat ve třech vzájemně izolovaných lokalitách. Denní přírůstek dat činí přibližně 6 TB.

Na svých webových stránkách Národní archiv poskytuje celou řadu dokumentů metodického charakteru s cílem instruovat potenciální zájemce z řad vládních i paměťových institucí, jež řeší digitalizaci a uchování digitálních zdrojů (např. doporučení k volbě vhodného datového formátu, ukládacího média, digitalizaci apod.).³ Přední místo mezi institucemi zabývajícími se vědecky digitalizací a uchováváním dat náleží Národnímu archivu na poli výzkumu datových formátů. Archiv je autorem specializovaného nástroje pro automatickou identifikaci datového formátu DROID. Dále archiv vytvořil a spravuje jedinečný technický registr minulých i existujících datových formátů PRONOM.

Je zřejmé, že technické, organizační i finanční předpoklady umožňují britskému Národnímu archivu řešit problémy spojené s digitalizací i uchováváním digitálního obsahu v jiném rozsahu a jiné kvalitě, než se daří ostatním organizacím na britských ostrovech nebo v přeneseném významu i v České republice. Britský Národní archiv působí rovněž v oblasti popularizace digitalizace a dlouhodobého uchovávání. Publikoval sadu několika základních doporučení s cílem ujistit zainteresované organizace, že je digitální archivace řešitelná, a to i s prostředky, které jsou aktuálně k dispozici. Tato doporučení přitom vycházejí z rozsáhlých a dlouhodobých zkušeností Národního archivu a jsou posazena na reálném empirickém základu.⁴

Současným problémem číslo jedna v dlouhodobém uchovávání digitálních dat v archivech je podle britských archivářů spíše málo kvalitní příjem elektronických dokumentů do archivu nebo málo bezpečné ukládání dat než samotné zastarávání technologií (HW, SW, datového formátu). Na neustále se opakující otázku, na jak dlouho bychom měli být schopni uchovat elektronické dokumenty, odpovídají jednoznačně, že postačí, pokud dokážeme zajistit data v požadované podobě do příští generační výměny systému, ve kterém jsou data uchovávána. Tuto výměnu můžeme očekávat v horizontu příštích 5–10 let. Předpokladem pro důvěryhodné

³ <http://www.nationalarchives.gov.uk/information-management/manage-information/preserving-digital-records/guidance/>.

⁴ Zkušenosti a doporučení v této oblasti shrnul bývalý šéf oddělení digitálního uchovávání britského Národního archivu Tim Gollins; viz <http://www.nationalarchives.gov.uk/documents/information-management/parsimonious-preservation-in-practice.pdf>.

uchování elektronických dokumentů na infrastruktuře, která je k dispozici, je minimum technických zásahů do systému v průběhu jeho provozu tak, aby nebyla zpochybněna integrita a autenticita uložených dat. Mezi faktory ohrožující dlouhodobé uchování digitálních objektů náležejí obecně zničení, příp. zastarání ukládacího média, zastarání HW, SW nebo datového formátu, destrukce ukládacích online disků a konečně neúplný nebo nevhodný příjem elektronických dokumentů k uložení. Ve všech případech se jedná o hrozby reálné, ovšem ne vždy o hrozby bezprostřední pro majoritu organizací a většinu druhů dat. Pokud jde o faktory ohrožující ukládací média, ty se neobjevují náhle a je možné je ve většině případů monitorovat. Zastarávání HW bývá spíše problémem specializovaných systémů, které pracují s neobvyklými datovými formáty. Zastarávání SW a datových formátů je hrozbou vzdálenou. Diverzita datových formátů je značná, nicméně pouze omezený okruh z nich je v této chvíli aktivně používán a tyto budou dostupné ještě po dobu min. dalších 10 let. Dle názoru místních archivářů je bezprostředně nejvíce ohrožujícím a zároveň v komunitě archivářů nejvíce přehlíženým faktorem příjem nekompletních dat k uložení. Toto je způsobeno mnoha vzájemně se ovlivňujícími okolnostmi. Aby byl příjem pro spolupracující původce co nejméně komplikovaný a zatěžující, rozhodl se Národní archiv drasticky zjednodušit množství, obsah i formát metadat, které musí původce předávat společně s vlastními daty. Aktuálně je požadováno pouze šest vyplněných metadatových položek, konkrétně název souboru, identifikátor (např. v podobě URI), datum poslední modifikace souboru, checksum (ve formátu SHA2), copyright a ochranná lhůta. V podání britských archivářů konečně existují výlučně dvě základní pravidla digitálního uchovávání – vědět, co je uchováváno, a bezpečně uchovat bitový tok uložených dat.

Archiv města Westminster

City of Westminster (dále jen Westminster) je městským obvodem Londýna se statusem města. Je situován v centrální části Londýna a na východě hraničí s městským obvodem City, tedy se samotným středem britské metropole. Současný Westminster jako správní oblast vznikl roku 1965 ze zrušených částí Metropolitan Borough of St. Marylebone, Metropolitan Borough of Paddington a menšího City of Westminster.

V oblasti archivnictví se tato správní změna definitivně odrazila až v roce 1995, kdy vznikl Archiv města Westminster ve své současné podobě. Jsou v něm uloženy rozmanité archivní fondy k dějinám Westminsteru od 13. století do současnosti. Hojně využívané a publikované jsou především fotografické a obrazové archiválie (mapy, plány, grafiky...), dokumentující

historii této městské části. Velkému badatelskému zájmu se pochopitelně těší církevní matriky, které zde ovšem nejsou uloženy pro celý Westminster, ale pouze pro jeho jižní část (oblast jižně od Oxford Street).

Během naší návštěvy Archivu města Westminster se nám velmi ochotně věnovala archivářka Alison Kenney, která plnohodnotně zastoupila vedoucího archivu Adriana Auttona, ten den bohužel nepřítomného.

Digitalizace ve westminsterském archivu má účelový a praktický charakter, není prováděna systematicky.⁵ Archiv disponuje pouze dvěma plochými skenery formátu A3 (Epson Epression 1640XL, Agfa Duoscan T2000XL), jejichž prostřednictvím jsou digitalizovány archiválie pro publikační a výstavní účely. Jedná se především o historické fotografie a staré tisky. Skenery obsluhuje pracovník, který má na starosti i jiné činnosti, nejedná se tedy o systemizované místo pracovníka digitalizace. V případě potřeby je najímán externí fotograf. Malé náhledy takto digitalizovaných archiválií jsou implementovány do archivního katalogu CALM a jeho internetové verze WESTCAT, kde jsou opatřeny vodoznakem. V současné době se jedná o přibližně 6 000 skenů. Zájemci o digitální kopie ve vyšší kvalitě musí za jejich poskytnutí zaplatit, přičemž si mohou vybrat ze tří kvalitativně odlišných verzí v ceně 5, 10 a 15 GBP (typická velikost takových skenů je cca. 0,5 MB, 20 MB a 50 MB). Zakoupit je možné také tištěné verze ve formátu A3 nebo A4 a další poplatky jsou účtovány za užití skenů pro publikační, výstavní, komerční a jiné účely. Bezplatné není ani užití vlastního fotoaparátu při studiu archiválií v badatelně. Za poplatek 5 GBP je možné pořídit tímto způsobem maximálně deset digitálních reprodukcí pro soukromou potřebu (pro komerční potřeby činí tento poplatek 10 GBP).

Samostatnou kapitolou je digitalizace genealogických pramenů, zejména církevních matrik. Ty byly v minulosti mikrofilmovány prostřednictvím mormonů ze Salt Lake City, kteří následně provedli také digitalizaci mikrofilmů. Jednu řadu mikrofilmů má Archiv města Westminster k dispozici a předkládá je badatelům ke studiu místo originálních archiválií z důvodu jejich ochrany. Digitální kopie těchto archiválií jsou na základě vzájemné smlouvy dálkově zpřístupňovány pomocí webové aplikace britské genealogické společnosti Findmypast (<http://www.findmypast.co.uk/>). Kromě sbírky církevních matrik z let 1538-1945 se v současné době jedná také o daňové knihy (*rate books*) z let 1634-1900. Zveřejnění

⁵ Digitalizace je v Archivu města Westminster upravena metodickým materiálem „City of Westminster Archives Centre, Digitisation Policy“ vydaný v červnu 2014. Materiál podobného charakteru, ovšem zaměřený na digitální uchování byl pro interní potřebu publikován v březnu 2010 pod názvem „City of Westminster Archives Centre, Digital Preservation Policy“.

dalších typů archiválií se chystá v dohledné době. Přístup k těmto digitalizovaným archiváliím je placený a nelze se k nim zdarma dostat ani ze stránek americké společnosti FamilySearch (<https://familysearch.org/>), ačkoliv kupříkladu matriky z českých archivů tu bezplatně studovat lze.

Je tedy možné konstatovat, že digitální kopie archiválií Archivu města Westminster, byť jen ve studijní kvalitě, nemohou badatelé žádným způsobem získat zdarma. V tomto ohledu je situace v českém archivnictví pro badatelskou veřejnost mnohem přívětivější. Naproti tomu pro archiv je digitalizace jedním ze zdrojů příjmů, zatímco pro české archivy se z finančního hlediska jedná o činnost generující převážně výdaje.

Archiv města Westminster se zabývá digitálním uchováváním pouze v rozsahu nutném pro provozní zabezpečení digitálních reprodukcí nebo omezeného množství digital born dokumentů získaných od městských orgánů k uložení. Metodicky se v tomto ohledu směřují spíše ke spol. JISC než k Národnímu archivu. Spol. JISC,⁶ původně odborné zájmové sdružení, se v Británii specializuje na poskytování metodické podpory ve vzdělávání a výzkumu pro oblast digitalizace a digitálního uchovávání. Archiv města Westminster se mikrofilmování samostatně nevěnuje.

Zhodnocení pracovní cesty

Návštěva dvou archivních institucí s odlišnou pozicí v systému britského archivnictví a vykonávanou praxí nám umožnila získat rámcový vhled do způsobů, jakými se dvě diametrálně jinak situované organizace zabývají digitalizací a ukládáním digitálních zdrojů. Je zřejmé, že organizační, technické i finanční prostředky určují také na Britských ostrovech možnou míru pozornosti, jež mohou archivy cílit na obě uvedené oblasti. Rovněž nikoliv bez překvapení pro nás zůstává fakt, že Národní archiv nepředstavuje odbornou instituci, na kterou by se ostatní lokální archivy metodicky vázaly. Konečně, mikrofilmování již není na Britských ostrovech aktivně rozvíjenou metodou pro vytváření kopií archiválií.

⁶ [Http://www.jisc.ac.uk/](http://www.jisc.ac.uk/).